

MONASTERI YA PARIS KABLA YA BIC

Lori lilipofika tu mwisho wa safari yake, Eugenio akaniomba nishuke.

Akanithibitishia kwamba baada ya siku tatu angenikuta mahali palepale kwa safari ya kurudi nyumbani.

Nikatoa simu yangu, nikatafuta mahali ambapo ningelala usiku ule. Umbali ulikuwa kilomita 3.6.

Basi nikaanza kutembea, nikitafakari mambo, matukio na mfululizo ule wa ajabu wa hali zilizonifikisha pale, nikishindwa kuficha tabasamu la mara kwa mara huku nikisubiri kufika kwenye malazi yangu ya pamoja.

Nilipofika hatimaye, jengo lilionekana si la kawaida. Lilikuwa mchanganyiko wa kanisa, kinu na ghala la mazao.

Lakini nilikuwa Ufaransa. Mambo yanayoonekana ya ajabu kwa Waitalia mara nyingi huhesabiwa kuwa ya kawaida kabisa kule. Au angalau, ndivyo nilivyoamini.

Nikabonyeza simu ya mlangoni. Badala ya mlilo wa umeme, nikasikia kengele ikilia, ya aina ileile inayopigwa makanisani wakati wa kuadhimisha komunyo.

Akatokea mwanamume mfupi. Mwenye upara. Ndevu nyeusi. Amevaa kanzu ya mtawa.

Nikamweleza kwamba nilikuwa nimeweka nafasi na kwamba nilishalipa mtandaoni. Akachukua kitambulisho changu, akakagua taarifa, akanikabidhi ufunguo wa kabati namba tatu, akanipa kikaratasi chenye nenosiri la Wi-Fi, kisha akanisindikiza kuelekea chumba cha pamoja.

Tulipokuwa tukitembea, akaniuliza ni nini kilichonileta Paris. Nikajibu: “Wanawake.”

Papo hapo nilipolitamka, nikahisi kwamba kuna jambo lililokuwa likinipita akilini. Lakini lipi?

Akaendelea kutembea mbele yangu. Muda mfupi baadaye akafungua mlango mkubwa, akanikaribisha ndani.

Nikaingia mahali palipofanana na ghala, penye vitanda sitini vya ghorofa na mabafu mawili tu. Wanawake kulia. Wanaume kushoto.

Hata wakati wa utumishi wangu wa kijeshi nchini Italia mwaka 1984 sikuwahi kukutana na kitu kinachokaribiana na hiki hata kwa mbali. Bweni kubwa kabisa la kambi nililowahi kuliona lililaza watu ishirini.

Hapa, hata hivyo, mwenzangu wa miaka elfu mbili iliyopita alionekana amedhamiria kunitumia ujumbe mwingine: “Frega, bado hujaona kitu.”

Nikajikuta ndani ya soko la watu wa kila taifa na kila mila. Hakikuwa chumba cha pamoja. Haikuwa hosteli. Kilikuwa kitu tofauti kabisa.

Nchini Italia, mahali kama hapo pangezua ghadhabu ya umma, pangevuta uchunguzi wa mahakama na kutawala vyombo vya habari. Hapa? Kawaida kabisa. Karibu Ufaransa.

Hata hivyo taasisi hiyo ilikuwa ya Kikatoliki, nami nilitaka kuelewa jambo kama hilo liliwezekanaje.

Hatimaye nikagundua kwamba ilikuwa mali ya jumuiya ya kidini iliyoongozwa na shirika la Kikatoliki ambalo kardinali wake aliwahi kutengwa na Vatikani kwa sababu alikataa kujibadilisha ili aendane na muundo uliowekwa.

Basi akaunda mfumo wake mwenyewe.

Baada ya kuunganisha simu yangu na mtandao wa Wi-Fi, ujumbe wa Chanel ukaingia. Aliuliza kama nimefika salama, ninakaa hoteli gani, na akaniarifu kwamba nikimpa anwani angekuja yeye mwenyewe kunichukua asubuhi iliyofuata kwa ajili ya miadi yetu.

Nikamjibu kwamba nilikuwa nimefika muda mfupi tu uliopita. Safari ilikuwa imekwenda vizuri mno. Na kuhusu hoteli, ilikuwa imenipa kwa ukarimu gari na dereva, kwa hiyo asubuhi iliyofuata ningekuwa tayari na usafiri. Hata hivyo, nilimshukuru kwa kujitolea kwake.

Jioni ile, ndani ya ukumbi wa pamoja, likatokea jambo lisilotarajiwa. Kundi la watu wenye asili ya India na kundi jingine kutoka Brazili walikuwa wakisikiliza muziki uleule kwa wakati mmoja.

Kadiri nilivyosikiliza, ndivyo nilivyozi kuutambua. Kisha nikatambua sababu. Walikuwa kwenye gillettenarrative.com.

Hilo ndilo mwenzangu wa miaka elfu mbili iliyopita alilotaka nilione. Nalo likanifurahisha.

Asubuhi iliyofuata, baada ya kutembea kilomita zangu tatu, nikapanda metro kuelekea Champs-Élysées, nikafika mapema sana kabla ya muda uliopangwa.

Nikasimama nje ya mlango. Kwa muda nikajiuliza kama nilikuwa nafanya jambo sahihi.

Jibu lilikuwa ndiyo. Kwa sababu sikuwa namwomba mtu yeyote pesa. Na nilikuwa huru kuusikiliza ulimwengu.

Ferdinando